

[Ømann.]

som al på en stegepande for ikke at komme til at beskatte de arbejdsfri indkomster. Det er jo situationen.

Så bruger man salamimetoden. Man tager udgangspunkt i den store skattekommissions betænkning i 1940'erne, som klart sagde, at det da var helt retfærdigt, disse indtægter hører ingen borgere til, de skal da enten konfiskeres, eller de skal i hvert fald beskattes højere, end man beskatter arbejdsindtægter. Det var helt klart, og derfor lavede man en skitse til en kapitalvindingsskat. Den blev undervejs til en særlig indkomstskat, og den er så blevet kuperet i pålægsmaskinen år for år. Hvad skal disse stakkels hændervridende partier dog gøre, når der ingenting er tilbage? Så er der ikke noget at skjule sin skam bag ved. Så er der ikke princippet, de kan hævde de har, om, at man beskatter de arbejdsfri indkomster, så er det nede i nul, og så kunne man lige så godt tage Glistrups parti og sige, at man ikke vil beskatte disse arbejdsfri indtægter.

Så vidt kommer det nok ikke, for der ligger også økonomi bag ved dette her. Jeg tror, at en kommende regering vil være nødt til at erkende, at et industrisamfund i vækst ikke kan køre med dette lig i lasten, denne mekanisme, som gør, at al kapital, som vil have en høj forrentning, højere, end industrien nogen sinde kan drømme om at give, trækkes som af en magnet hen til fast ejendom og jord. Det er et lig i lasten for et industrisamfund i udvikling, og jeg forstår ikke de konservative på dette punkt, at man virkelig kan belaste dansk industri med denne deficit på forhånd.

Der er her to forslag. Det ene er venstres, som jo er udtryk for en uhyre grådighed med hensyn til at skære skiver af den særlige indkomstskat. Forslaget er jo uklart. Jeg skal ikke gå i detaljer med det på denne tid af aftenen, men jeg må nu nok sige, at når det i præmisserne siges, at dette forslag fremsættes, fordi det ikke var muligt at få opfyldt forventningerne med hensyn til det forlig, der blev indgået med socialdemokraterne tidligere, så har man jo altså taget munden meget fuld bagefter. Jeg kan da ikke tænke mig, at man er skuffet på de punkter, som er rejst i dette forslag med hensyn til, at ved familiesalg skal prisen sættes vilkårligt og man skal have frit valg

mellem, om man vil fordele det ene eller det andet på løsøre og på fast ejendom osv. Hvis man er skuffet i så henseende, så forstår jeg ikke de forhandlinger, der er ført. Så må man være rendt galt af hinanden.

Så vil jeg gerne rose det radikale forslag, for her er dog et solidt udgangspunkt, og her er et udgangspunkt, hvor jeg er enig, idet man søger frem til et beskatningsprincip for disse stigninger, som udelukker, at man beskatter kroneforringelsen. Her er et fælles udgangspunkt. Men så går man jo videre og siger: ja, man skal nok beskatte realstigningen, men der skal være temmelig store fradrag i det. Det vil altså sige, at det ingen ende tager. Så er der faktisk ikke ret meget tilbage af denne gode vilje til at beskutte. Der er ingenting, sådan som det er markeret i dette forslag. Altså et forlods fradrag under påskud af, at nu skal stuehusene fritages, fordi det er enfamilieshuse, er jo altså lidt luftigt. Ræsonnementet, som er afmalet i bemærkningerne til lovforslaget, er jo højst ejendommeligt. Samfundsskabte værdier bør beskattes, det er hovedprincippet, mens den stigning i kroner, der alene skyldes kroneforringelsen, bør fritages for beskatning. Enig, fuldstændig enig. Men så føjes der til, at nu har et væmmeligt flertal i folketinget besluttet, at parcelhusene skal være fritaget, altså de er undtaget fra en beskatning, som de radikale i princippet synes ville være rimelig. For så at begå en retfærdighedshandling skal man også fritage stuehusene for beskatning.

Jeg har ikke set mage til ræsonnement siden de værste diskussionsdeltagere på torvet i Athen for mere end 2000 år siden. Se, det kan jo ikke være rigtigt at bære kappen på to skuldre i en sådan grad. Der er jo også det ved det, at det, det drejer sig om, er at sige, at man går ind for at beskutte de arbejdsfri indkomster uden at nævne det uarbitige ord: ejerboligerne. Man vil ikke gå til valg på det, som man ved er nødvendigt, og som skal ske før eller senere, på at sige, at der skal ske en eller anden beskatning af disse realstigninger. Det tør man ikke. Ja men det kunne man lige så godt. Det er uhæderligt over for os andre, som går til valg på dette og siger, at vi ikke kommer uden om at beskutte disse værdistigninger. Men så smøger man altså grimmen af, og så kører man friløb og siger: næh ja men, joh